

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Η εξέγερσις των Άραβων. Τό μνημεια τής Σουλτάνας. Τό περίφημο «υ- γρόν πυρ». Τά μελωμένα φάρια πού φέρνουν χελέρα! Μάχες οιδηροφρά- των Ιπποτών και Σαραζίνων. Ο ήρωϊκός άρχων Γωτι ντέ Σαντιγιόν. Η αχημαλωσία και τό μαρτύριο του Λουδοβίκου. Άλυσόδετος μεταξύ τών άπιστών. Στη Μανωγράφη κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πέρισαν μιά βαρεία άλυσίδα στα πόδια του Λουδοβίκου...

πολύ άτυχη στο τέλος. Έκτός τής καταστροφής του στόλου του Λουδοβίκου, από τήν τραχιά, σέ λίγον καιρό οι σταυροφόροι έπέστρεψαν τά πάνθηνα στην Αίγυπτο.

Ένώ άρχισαν ν' ανεβαίνουν κατά μήκος του ρεύματος του Νείλου, οι Άραβες τής Αιγύπτου, άναγοτισμένοι εναντίον τους για τήν πρώτη τους ήττα, είχαν εξέγερθη και βοικόντοσαν σε μεγάλο αναταραχή. Ο κοινογράφος Σουλτάνος Τουράν Σάχ ήταν άνθρωπος με άσθενη χαρακτήρα και ή γυναίκα του ανέλαβε τότε στά χείρα τής άλη τήν έξουσία. Η Μουσοουλμάνη αυτή, έκτός του ότι ήταν μιά θραυστή η γυναίκα, ξεπερνούσε και πολλούς άνδρες στην έξυπνάδα.

“Εστείτε λοιπόν παντού μνήμια, τό όποιο διαβάστηκε σ' όλα τά ζώμια και μεγάλωσε τόν έρεθισμό των Άραβων κατά τών σταυροφόρων. Τό μνημεια αυτό έλεγε περίπου τά εξής :

«Στό όνομα του Θεού και του Μωάμεθ, του Προφήτη του. Τρέξετε άμέσως όλοι, μικροί και μεγάλοι. Ο Θεός έχει ανάγκη από τά όπλα σας κι από τά πλούτη σας. Οι Φράγκοι, πού νάχουν τήν κατάρτα του Ουράνου, έφτασαν στο χώμα μας με τά γυμνά τους ξίφη. Ποιος Μουσοουλμάνος ή' άενηρή νά βαδίση εναντίον τους και νά εκδικηθή τους εχθρούς του Προφήτη;»

Όπόσο, οι σταυροφόροι προχωρούσαν σε μιά χώρα άγνωστη, στην όποια δέν ήταν καθόλου συνηθισμένοι και μίν έχοντας για οδηγό άλλο από τό ρεύμα του Νείλου, για τόν όποιο είχαν ακούσει στην πατρίδα τους νά διηγούνται τόσο αλλόκοτα και φοβερά πράγματα!

Κι' αληθινά, ό Νείλος έδιοχείτο στα χώνια εκείνα του Μισαίονος ως τό πιο υιοστημένος και ό πιο τρομερός ποταμός. Λιγόντων Έξαφρα ότι κάποτε ένας Σουλτάνος θέλησε νά μάθη πού είχε τις πηγές του αυτός τό τεράστιος ποταμός πού διέσχισε τή χώρα του. “Εστείτε λοιπόν άνθρωποι για νά ερευνήσουν. Μά όταν αυτοί γύρισαν πίσω ήταν κατατομαγμένοι. Λιγόντων ότι είχαν άκούσθησι τό ρεύμα του ποταμού ως ένα μέρος πού άκουζομενοι βράζα έβλαιναν ολόκληρα τό δρόμο. Από τό ήθος αυτόν των άπιστοπέλαστον βράζον είχαν ιδή τό Νείλο νά πέφτει σαν ένας κόλοσοπιος καταρράκτης. Είδαν μάλιστα στην κορυφή αυτόν των βράζων κάτι παράξενα και μεγαλοτραχηλό όντα, κι' ανάμεσα στο δέντρο αυτά πολλά άγρια θηρία, λεοντάρια, λέοντες, ομοίους, τίγρεις και γριδια, πού τους κτύπαζαν άγρια. Γι' αυτό κι' οι άπιστοπέλαστον του Σουλτάνου

γύρισαν πίσω τρομαγμένοι για νά διηγηθούν τό τί είχαν ιδή! “Εγιομαξή λοιπόν, ενώ οι σταυροφόροι ανέβαιναν τό Νείλο, τά στήνη των Σαραζίνων, ανάμεσα στους άρχηγούς των όποιων ήταν και ό γνώριμος μας Φακερδδίν, συγκεντρώθηκαν σ' ένα μέρος και κατέβηκαν προς συνάντησή των.

Η μάχες άρχισαν νά διαδελχονται τότε ή μιά τήν άλλη, κι' οι πολεμιστάι του Χριστού είδαν εύθυμ άπό τήν άρχή πως είχαν νά κόμουν με αληθινά φροδούς αντίπαλους. Οι Σαραζίνωι ήταν πούλ πεπεισμένοι στην πόλεμο και χρησιμοποιούσαν πολεμικά μηχανήματα, άγνωστα στους οιδηροφράκτους Ιππότες τής Δύσεως.

Μά ή τρομακτικότερη κατάσταση για τους σταυροφόρους άρχισε όταν οι μουσοουλμάνοι άρχισαν νά χρησιμοποιούν εναντίον τους τό περίφημο «υγρόν πυρ». Τό υγρόν πυρ είνε ζωστόν ότι τό είχε έφεύρει ό Έλληνας Καλλίνικος. Δέν έφαγε και μέσα στο νερό άκουη και ότι δέν έθινε παρά μονάχα με τήν άμια και με τό ξύδι...

Οι Σαραζίνωι ήξεραν νά χρησιμοποιούν τό ήγρον πυρ, τό όποιο οι σταυροφόροι άγνοούσαν. Τήν πρώτη φορα μάλιστα, πού τους τό έφοιξαν στο στρατόπέδο τους, διατάχσαν τρομακτικά πυρικά. Νά πως διηγείται τό πράγμα ένας χρονιογράφος τής εποχής:

«Έξαφρα, μιά άστρατη έπεσε ανάμεσα μας με έναν τρομερό κρότο. “Όλο τό στρατόπέδο πετάχτηκε άμέσως στο πόδι. Ο βασιλεύς βγήκε από τή σπηνη του και όλοι στεκόμτοσαν άκίνητοι και κατατεπημένοι. Τότε ό καλύτες άρχων Γωτι ντέ Κορωί, φώναξε προς τους Ιππότες:

“Άρχοντες, είμαστε χωμένοι! Γιατί, αν μείνωμε εδώ, θα καούμε όλοι, και αν ξεκαταλειφουμε τις θέσεις μας, θα χάσουμε για πάντα τήν τμή μας! Λοιπόν, έπειδή ό Θεός μονάχα μπορεί νά μιά προστατεύη στη θεία πού βοικόμεσται, σάς συμβόλίζω, κάθε φορα πού θα μιά στέλνω κι' από μιά τέτοια φορα, νά λέφτετε δια στό γόντα, με τό κεφάλι σσημένο προς τή γής, και νά φωνάζετε: —“Δόξα στο Θεό, τόν Κύριο μας, πού είνε παντόδυναμος!»

»Τήν ίδια θίως στιγμή ολόκληρος ό οίρανός έλαμψε και πάλι τό σπο τρομερά, ώστε και ό ίδιος ό βασιλεύς Λουδοβίκος έπεσε στα γόνατα και φώναζε, με φωνή πού τήν έπνιγαν τά δάκρυα:

— “Όραίε Κύριε Ίησοφ Χριστά, φύλαξε μας, έμένα και ολόκληρο τό στρατό μου!»

“Όλα αυτά ήταν δυσκόλεις άντιέρβλητες για τους σταυροφόρους. Γι' αυτό και έχαναν διακόως τις μάχες πού έδωσαν. Δέν ήταν όμως μόνο αυτά. Στην άριόδεση εκείνη χομα ό πολεμιστάι του Λουδοβίκου δέν εβρισκαν ούτε νά φάνε καν. Έτρωγαν λοιπόν διακόως φάρια από τό Νείλο. Μά αυτά τά φάρια είχαν μιά άπασία γεύση, γιατί τρωφόντοσαν από τά πτώματα των σκοτωμένων, πού έλεφταν στον ποταμό.

“Ετσι τό στρατόεμια έπαθε από γούζουρα!

«Τά όμια των άρρώστων —διηγείται ό χρονιογράφος— πριζόντοσαν και έλεφταν κομμάτια-κομμάτια, σε τρόπο πού τά δόντια έμεναν ολόγυμνα. Οι κορυφές (έκείνη τή εποχή οι κορυφές έχαναν και τό ματρώ) άναρχαζόντοσαν νά κόβουν με τά ζυφάρια τους αυτά τά εμπλασμένα όδλα, πράγμα πού προξενούσε τρομακτικούς πόνοους. Και Έτσι, σ' όλο τό στρατόπέδο δέν άκουε πού κανείς τίποτε άλλο από βογγητά και κλάματα, σαν νά άποτελείτο ολόκληρο από γουζούρες πού ζούλονοσαν...»

Στό τέλος δόδθη και ή τελευταία τρομερή μάχη, πού κατέληξε με τήν τελεία καταστροφή των σταυροφόρων και με τήν αχημαλωσία αυτοί του ίδιου του Λουδοβίκου!

Ο βασιλεύς ήταν τότε άρρώστος και μη μπορώντας νά πάη μέρος στη μάχη έμεινε στη σπηνη του, έχοντας κοντά του τόν άρχοντα Γωτι ντέ Σαντιγιόν και περικοός άλλους, πού τόν περιποιούνταν. Οι Σαραζίνωι ώφησαν άβάθετοι. Η μάχη κράτησε

Ο Σαντιγιόν, χωρίς περιεφραλαία, με τό ξίφος γυμνό...

